

Copilul birmanezului

Doctorul Judson era primul misionar în Birmania, în Indochina, care, pe când doctorul Judson își începea munca de pionierat, se afla încă mult mai adânc în întunericul păgânismului decât astăzi. Din cauza ostilității populației, Judson a avut mult de îndurat de-a lungul multor ani. Dar oricum, el a putut deja în timpul șederii sale în acest câmp de activitate să experimenteze ceva din cuvântul psalmului, că cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie [Psalmul 126.5].

După ce misionarul reușise, cu un efort de nespus, să traducă o parte a Noului Testament în birmaneză, a folosit o metodă particulară pentru a le face băștinașilor cunoscut Cuvântul divin. El a construit lângă un drum mult umblat, o căsuță din lemn, mică, deschisă, numită Sajat, al cărei acoperiș îl ferea de razele arzătoare ale soarelui. Acolo ședea toată ziua și citea cu glas tare din Cuvântul lui Dumnezeu, astfel ca trecătorii să poată să înțeleagă bine cuvintele vieții.

Într-o zi, pe când citea tare, ca de obicei, atenția i-a fost îndreptată asupra unui domn care trecea pe lângă căsuța sa. Hainele și înfățișarea îl trădau pe ofițerul superior. Judson îl văzuse pe om de mai multe ori în oraș. De data aceasta avea cu el un băiat mic, un copil drăgălaș, care surprindea atât cu ochii săi veseli, cât și cu întreaga sa conduită.

„Tată, tată!”, striga micuțul, trăgându-l plin de viață pe tată de mână, „uite, aici este omul lui Isus Hristos! Ce îngrozitor de alb este!”

Doctorul Judson i-a zâmbit prietenos copilului. Tatăl băiatului n-a rostit niciun cuvânt. Evident că nu-l considera pe misionar vrednic de atenția sa. Dar micuțul observase bine zâmbetul prietenos. El a răspuns puțin timid la zâmbet, iar misionarul a nutrit o clipă speranța, că în această zi nu citise zadarnic.

Începând de acum, Judson îi vedea aproape zilnic pe ofițer și pe copil. Ei treceau mereu în aceeași perioadă a zilei pe lângă căsuța sa de lemn, tata - ceremonios și sobru ca în prima zi, micuțul - cu un zâmbet mereu mai familiar.

Într-o zi, Judson i-a făcut semn copilului și înainte ca tata să-l poată împiedica, copilul ședea pe genunchii misionarului. Doctorul Judson i-a pus pe cap o șepcuță frumoasă, l-a îmbrățișat drăgăstos și apoi micuțul a sărit din nou vesel înapoi la tatăl său.

„Uite ce șapcă frumoasă am, tată!”, a strigat el cu bucurie copilărească.

„Foarte frumoasă!”, a confirmat tata, în timp ce-l privea pe micul său fiu cu o privire duioasă în ochii strălucitori.

„Aveți cel mai drăgălaș băiat, domnule”, a spus în clipa aceasta doctorul Judson, care se apropiase neobservat de cei doi.

Ofițerul, puțin încurcat din cauza adresării neașteptate, a făcut o plecăciune adâncă și a aplecat repede de acolo.

„Sajat nu este un loc pentru tine, Mung Mung”, a spus el o scurtă vreme după aceea băiatului său. „Străinii cu fețele lor albe ...”

Se opri, aparent neștiind prea bine ce să-i spună copilului. Micuțul și-a privit tatăl tăcând, până când acesta a continuat deodată:

„Măine te las acasă. Nu trebuie să mai fii expus vrăjitoriilor rele ale acestui om.”

„Dar el nu mi-a făcut nimic rău”, a răspuns micuțul. „Doar m-a privit prietenos.”

„Cu toate acestea este un om primejdios și nu vreau să te mai duci vreodată la el!”

„Și dacă totuși o fac?”, a răspuns micuțul.

„Dacă totuși o faci? Cum poți să vorbești așa, Mung Mung!”, a răspuns tata sever.

Câteva clipe a domnit tăcerea. Ofițerul nu părea să fie în cea mai bună dispoziție, iar băiatul medita, evident, la cele trăite. Deodată a întrebat:

„Este adevărat că mama ...”

„Taci, Mung Mung!”

„Este adevărat”, a repetat micuțul subliniat, „că mama s-a rugat Domnului Isus Hristos?”

„Cine a îndrăznit să-ți spună aceasta, Mung Mung?” Asprime și consternare răsunau din cuvintele ofițerului.

„Aceasta n-am voie s-o divulg. Pe cel în cauză ar putea să-l coste viața, mi s-a spus. Totuși, mama a făcut-o?”

„Spune-mi-o, tată”, a repetat micuțul, în timp ce tata tăcea. „s-a rugat mama, într-adevăr, lui Isus Hristos?”

„Taci, Mung Mung, ai pălăvrăgit deja mult prea mult!”

Ei nu observaseră că o femeie, care ținea un evantai din frunze de palmier înaintea feței, mersese destul de aproape în spatele lor, așa că putuse să audă fiecare cuvânt al conversației. Această femeie, pe care o vom mai întâlni în povestirea noastră, nu era nimeni altcineva, decât slujitoarea micuțului. Mai târziu, ea a povestit misionarului cuvânt cu cuvânt discuția dintre tată și fiu.

După ce doctorul Judson se întorsese în Sajat-ul său, i-a venit în întâmpinare slujitorul său, care era unul din primele roade ale muncii sale anevoioase, cu un pachet de cărțile și tractate sub braț.

„L-ai văzut pe omul acela, Schwai-bai, care tocmai a trecut pe aici de mână cu micul său fiu?”, l-a întrebat misionarul. „Și știi ceva despre el?”

„Da, domnule, l-am văzut. Este în guvern și este de mare vază, dar este mândru și rezervat”, a răspuns Schwai-bai.

„Știi mai mult despre el și despre familia sa?”

„Îi urăște pe creștini, domnule.”

„Este un om fanatic?”

„Nu, mai degrabă un paramat¹”, a fost răspunsul. „El face, într-adevăr o impresie serioasă, dar în realitate nu se interesează de religie. Vă amintiți de o femeie tânără, domnule, care acum trei sau patru ani a fost aici, la dumneavoastră și dorea un medicament?”

„Între timp au fost multe aici ca să ia medicamente”, a răspuns doctorul Judson, zâmbind.

---

¹ Indiferent

„Da, domnule, dar femeia aceasta avea o față ca un înger și glasul ei era ca un sunet de clopot. Ea era soția acestui bărbat și băiatul era singurul ei copil și era foarte bolnav pe atunci. Ea n-a îndrăznit să vă roage să veniți în casa ei. La fel de puțin s-a încumetat să trimită un slujitor ca să ia medicamentul.”

„Da”, a răspuns misionarul, „acum îmi aduc aminte din nou de problemă foarte bine. Încă o mai văd în fața mea, cât de abătută era. Și cât de recunoscătoare a fost după aceea! Deci, băiatul este copilul ei? Și ce s-a ales de mamă?”

„Atunci i-ați dat o Evanghelia după Matei, ne-am rugat cu ea și i-am spus că ea însăși era bolnavă, și anume, mult mai bolnavă decât copilul.”

„De aceasta nu-mi mai amintesc. Totuși, ce s-a întâmplat cu ea?”

„Se spune”, a continuat povestitorul, în timp ce glasul său a coborât involuntar la un ton șoptit, „că medicamentul pe care i-l dăduserăți pentru copil a ajutat. Noaptea, când veghea lângă copilul ei bolnav, se pare că a citit din Evanghelie și că pe lângă aceasta a îngenuncheat de multe ori și s-a rugat, așa cum dumneavoastră o făcuserăți mai înainte cu ea. În cele din urmă, soțul ei i-a luat cârticica.”

„Și el ce a făcut cu ea?”

„A ars-o, fără îndoială! Dar femeia delicată s-a îmbolnăvit ea însăși tare după vindecarea copilului ei și curând după aceea a murit. Înainte de moartea ei a găsit curajul să spună că ea va merge în paradis. Ea l-a rugat mult pe soțul ei, să caute și el calea într-acolo. El nu este dur. De aceea a ascultat-o atunci liniștit. Dar el n-a promis că Îl va căuta și el pe Isus Hristos. Ea a mărturisit bucuroasă până la sfârșit despre Mântuitorul ei și astfel a plecat fericită din viața aceasta. Dar se pare că soțul a jurat după aceea, că va omorî pe oricine care va îndrăzni în casa lui să vorbească despre aceste lucruri. Că lucrul acesta totuși s-a întâmplat, este evident. Altfel n-ar fi venit băiatul așa de bucuros la dumneavoastră și n-ar fi vorbit despre Isus Hristos.”

După ce Schwai-bai i-a povestit stăpânului tot ce auzise despre această familie, și-a ridicat pachetul cu scrieri și a plecat de acolo.

În ziua următoare, ofițerul a trecut singur pe lângă căsuța de lemn. La fel s-a întâmplat câteva zile. În ziua a patra, în sfârșit, micuțul a apărut din nou la orizont, drăgălaș și radios ca întotdeauna. El a urcat voios, urmat de tatăl său, treptele Sajat-ului și a pus la picioarele misionarului uimit un ciorchine de banane splendide. După un salut politicos, tata a luat loc pe rogojină.

„Sunteți preotul străin”, a început el, după ce i-a făcut semn micului său fiu să se așeze lângă el.

„Sunt misionar”, a răspuns doctorul Judson.

„Și ca misionar”, a continuat ofițerul zâmbind, „îi învățați pe oameni să creadă într-un Isus Hristos. (El își dădea osteneala să vorbească liniștit, dar misionarului nu-i scăpa că în spatele vorbelor sale se ascundea o emoție profundă.) Este o poveste frumoasă cea pe care o istorisiți. Mie mi se pare aproape chiar mai frumoasă decât basmele noastre. Și nu trebuie să vă rușinați deloc s-o descrieți în culorile cele mai vii, deoarece ea nu dăunează niciunui om.”

„Așa credeți?”, a răspuns misionarul liniștit. „Dar la care poveste vă gândiți?”

„Păi, la povestea Omului, a Împăratului, dacă nu mă înșel, care, potrivit povestirilor dumneavoastră, ar fi murit de bunăvoie pentru noi, oamenii.”

„Nu sunteți un Paramat, domnule?”

„Absolut deloc! Sunt un adept credincios și un adorator adevărat al lui Gautama²”. Dar firește că nici dumneavoastră, nici eu, nu credem ceva din ce ne învață religiile noastre.”

„În ceea ce mă privește, în legătură cu aceasta sunteți în eroare, domnul meu”, a răspuns misionarul serios. „Pot să vă spun că eu cred din toată inima ce îi învăț pe alții.”

Vizitatorul încerca să zâmbească la această remarcă, dar nu prea i-a reușit și brusc a continuat pe un ton complet schimbat:

„Am auzit vorbindu-se despre o scriere, pe care se pare că o posedați. Pot să vă rog pentru o astfel de scriere? Vreau să-i citesc lui Mung Mung din ea.”

Surprins și bucuros în același timp, doctorul Judson i-a înmânat vizitatorului său tractatul dorit.

„Odată cu această scriere”, a spus el, „primiți cheia pentru viața și fericirea eterne. Sufletul dumneavoastră viu nu poate să fie hărăzit să treacă vreodată în trupul unui câine, a unei maimuțe sau a unui vierme. Dumnezeu l-a chemat la ceva mai înalt, iar eu sper și-L rog pe Dumnezeul viu, să pot să vă revăd odată pe dumneavoastră, ca și pe copilul dumneavoastră, în gloria Sa, departe de orice păcat, de orice durere și suferință, în mare fericire, sus, la Isus.”

Până aici, băiatul ascultase conversația fără niciun cuvânt, cu ochii îndreptați neclintit spre doctorul Judson. Dar la ultima remarcă, despre glorie, a strigat, sărind vioi în picioare:

„Tată, să-L iubim amândoi pe Domnul Isus Hristos! Mama Îl iubea și ea ne așteaptă în cetatea de aur.”

„Trebuie să plec”, a spus ofițerul, iar glasul său suna mai răgușit.

„Să ne rugăm înainte”, a cerut misionarul și a îngenuncheat.

Copilul și-a pus imediat ambele mânuțe pe frunte și a plecat capul la pământ. Tata a rămas la început nemișcat, șezând. Dar în timpul rugăciunii și-a plecat și el capul. El și-a sprijinit coatele pe genunchi, și-a acoperit fața cu mâinile. Când rugăciunea s-a terminat, s-a ridicat, a luat copilul de mână, a salutat în tăcere și a plecat.

Misionarul l-a văzut de mai multe ori pe ofițer trecând pe lângă căsuța sa de lemn. Dar acesta se mulțumea să salute așa, încât era imposibilă orice altă apropiere. Copilul era rar cu el. Dar odată a venit sărind voios și a cerut o altă cărticică. Atunci a observat doctorul Judson cât de înțelept arăta băiatul.

*

Un musafir îngrozitor bântuise orașul în care activa misionarul. Holera, temuta plagă a Orientului, cerea victimă după victimă. Zi și noapte ardeau focuri mari pe străzi și în fața caselor; și procesiuni nesfârșite treceau prin oraș ca să alunge duhurile rele și să oprească boala nimicitoare.

Sajat-ul doctorului Judson era închis. Nimeni nu venea în aceste zile, căruia ar fi putut să-i citească din Biblie; misionarul și ajutorul său chiar aveau mult de lucru cu îngrijirea bolnavilor și la multele, multele paturi de moarte.

---

² Așa a fost numit Buda de contemporanii lui.

Într-o noapte - doctorul Judson venise acasă abia la o oră târzie, mort de obosit - a fost trezit din nou de slujitorul său.

„Domnule, domnule, sunteți căutat!”

Holera își găsisse drumul și în casa ofițerului cunoscut de noi. De acolo fusese chemat misionarul. El a urmat numaidecât cererea, a căutat casa și și-a croit drum, fără să se mai intereseze de familie și de servitori, într-o cameră din care răsună spre el plânsul tare, o dovadă că molima găsisse și aici o victimă. O clipă mai târziu, doctorul Judson stătea lângă trupul neînsuflăit al copilului adorat de întreaga casă.

„A plecat în cetatea cu străzile de aur”, a șoptit un glas lângă el, „ca să înflorească pentru totdeauna în paradis, în mijlocul crinilor regali.”

Întorcându-se, el a văzut o femeie de vârstă mijlocie, care ținea în fața gurii un evantai din frunze de palmier, ca și când se temea că vorbele ei vor fi auzite de urechi cărora nu le erau hărăzite. Era aceeași femeie care la vremea ei îi urmăse neobservată pe Mung Mung și pe tatăl său.

„El L-a venerat pe singurul Dumnezeu adevărat”, a continuat ea printre lacrimi, „și a avut încredere în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al său. El L-a chemat copilărește pe Mântuitorul său și rugăciunea sa a fost ascultată. A suferit dureri mari, dar bunul Păstor îl iubea. El Și-a luat mielușelul la Sine, în sânul Său!”

Lacrimile îi sufocau glasul vorbitoarei.

„Când a adormit?”

„Aproximativ acum o oră.”

„A fost conștient până la sfârșit?”

„Da; și tot timpul a fost vesel și fericit.”

„Despre ce a vorbit, mai ales?”

„Numai despre Domnul Isus Hristos, pe care, la sfârșit, chiar părea că-L vede.”

„Și tatăl său?”, a întrebat doctorul Judson.

„Stăpânul meu, o, sărmanul meu stăpân! La fel și el, trage să moară.”

„Cine m-a chemat aici?”

„Eu am făcut aceasta, umila dumneavoastră slujitoare, domnule!”

„Deci, nu stăpânul dumneavoastră?”

„N-ar mai fi fost în stare, chiar dacă ar fi dorit.”

„Dar cum ați găsit curajul să faceți aceasta?”

„Dumnezeu a fost cu mine”, a răspuns ea simplu, în timp ce un zâmbet liniștit îi lumina fața brună.

Ei intraseră într-o cameră de alături. Aici zăcea bărbatul distins, întins pe un pat, în ultimul stadiu de boală.

„Mă întristează profund că vă văd așa”, a spus doctorul Judson, aplecându-se deasupra lui.

Buzele bolnavului s-au mișcat, dar niciun sunet nu s-a auzit.

„Vă mai încredeți acum în Gautama?”, a întrebat misionarul încet.

Muribundul a făcut o mișcare neajutorată și o privire de dezamăgire dureroasă a apărut în ochii larg deschiși.

„Doamne Isuse, primește duhul său!”, a exclamat doctorul Judson, rugându-se.

Atunci, un surâs a alunecat peste trăsăturile muribundului, ca și când acest Nume i-ar fi fost scump. Mâna sa arăta spre cer. Apoi a căzut grea pe piept. Duhul său zburase.

Misionarul a părăsit încet odaia și s-a apropiat din nou de catafalcul copilului. După aceea și-a lăsat privirea să se odihnească pe femeie.

„Trebuie să mai întreb o dată”, a spus el, „oare de unde ați luat curajul să vă expuneți unei primejdii așa de mari, care este pentru dumneavoastră venirea mea aici?”

Femeia a îndepărtat pânza care acoperea trupul micului decedat și doctorul Judson a observat pe pieptul copilului o cârtică bine cunoscută, o Evanghelia după Matei.

„El însuși a pus-o acolo. Eu am fost îngrijitoarea mamei sale. Ea a primit atunci cârtica de la dumneavoastră. Când soțul ei a descoperit-o, i-a luat-o și ea a crezut că el a ars-o. Dar el a păstrat-o și probabil chiar a studiat-o. Credeți, domnule, că și el a murit mântuit?”

„Cui i s-a rugat el în ultimele sale ceasuri? Pe cine a chemat?”, a întrebat doctorul Judson.

„Pe Domnul Isus. Aceasta o știu precis. Credeți că Mântuitorul l-a primit?”

„Nu vă este cunoscută întâmplarea tâlharului de pe cruce?”

Când femeia a răspuns afirmativ la întrebare, misionarul i-a amintit cât de mare este harul lui Dumnezeu. Apoi a întrebat:

„De unde ați învățat dumneavoastră personal să cunoașteți adevărul creștin?”

„Stăpâna mea”, a răspuns ea, „m-a instruit în acesta, „și înainte de moartea ei a trebuit să-i promit că-l învăț și pe copilul ei în același mod, iar apoi să vin la dumneavoastră ca să primesc mai multă învățătură. Dar m-am temut să fac aceasta. În cele din urmă l-am întâlnit pe Schwai-bai. Lui i-am povestit tot și el mi-a dat scrieri și m-a învățat să mă rog. Și acum nu mai sunt temătoare. Dacă aș fi omorâtă pentru Isus, atunci voi merge și eu în paradisul minunat. O, deja astăzi aș vrea să fiu acolo!”

Adânc impresionat de toate cele auzite, doctorul Judson s-a întors acasă. Pe când mergea pe străzile liniștite, meditând, i-a venit în minte un cuvânt din Luca 13.29: „Și vor veni de la răsărit și apus, și de la nord și sud, și vor sta la masă în Împărăția lui Dumnezeu”, și o mulțumire cordială pentru minunile lui Dumnezeu s-a înălțat din lăuntrul său spre Dumnezeu.